

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Statutární město České Budějovice**, se sídlem Náměstí Přemysla Otakara II. č. 2, České Budějovice, ve věci podání žalobce ze dne 30. 5. 2014, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2014, čj. 10 Na 34/2014 - 5,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 6. 6. 2014 obdržel Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“) podání, jímž se žalobce domáhal přezkumu postupu žalovaného ve věci své žádosti o informace ze dne 12. 3. 2014. Krajský soud usnesením ze dne 10. 6. 2014, čj. 10 Na 34/2014 - 2, vyzval žalobce dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč za podanou žalobu ve lhůtě sedmi dnů od doručení zmíněného usnesení. Zároveň soud žalobce poučil o následcích, jež nastanou v případě neuhrazení soudního poplatku.

[2] Žalobce na tuto výzvu nereagoval a soudní poplatek ve stanovené lhůtě neuhradil. Krajský soud proto usnesením označeným v záhlaví řízení zastavil.

II.

[3] Proti uvedenému usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, ve které namítal „*zlovolné*“ konání krajského soudu a vypočetl přitom řadu pochybení, jichž se měl krajský soud dopustit.

III.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Soud rovněž poznamenává, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Pokud předmět kasačního přezkumu souvisí s nezaplacením soudního poplatku, trvá na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost a na podmínce povinného zastoupení by znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 65/2007 - 37, a čj. 9 As 43/2007 - 77).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel vytkl krajskému soudu především „*nesoudnost*“ a „*aroganci*“, neuvedl však námitky, které by relevantním způsobem zpochybnily důvody, proč krajský soud usnesením zastavil řízení. Krajský soud v usnesení, kterým řízení zastavil, vysvětlil, z jakého důvodu tak učinil, a stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry krajského soudu zpochybnily. Množství námitek, jež stěžovatel uvedl a které stereotypně uplatňuje ve většině svých podání, přitom ani nesměřovalo ke zpochybnění skutečnosti, že stěžovatel neuhradil soudní poplatek ve lhůtě a krajský soud proto řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil.

[9] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek čj. 2 As 45/2012 - 11). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, ale pro samotné vedení sporu (viz např. rozsudek čj. 2 As 82/2012 - 13).

[10] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 nebo sp. zn. 8 As 79/2012), že neplněním výzev k zaplacením soudního poplatku, opakovanými žádostmi o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce stěžovatel rozehrává písemný „*ping pong*“ mezi ním a správními soudy, který prodlužuje řízení o žalobě nebo kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců.

[11] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku čj. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdanlivě dovolené*“. K zákazu zneužití práva se vyjádřil také rozšířený senát, podle něhož zákaz zneužití práva představuje pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, ke kterým vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání,

kteře práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Zákaz zneužití práva je v jistém smyslu *ultima ratio*, proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, s nimiž se může střetnout (usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS, a v něm uvedená judikatura).

[12] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících sporů. Podstatná je pak skutečnost, že toto zneužití lze dovést i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí či zamítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako zcela neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[13] K často nepřiliš srozumitelně podaným námitkám stěžovatele tak lze závěrem souhrnně konstatovat, že většina z nich není vůbec způsobilá zpochybnit věcnou správnost a zákonnost napadeného usnesení krajského soudu. Nejvyšší správní soud se jimi proto s ohledem na výše uvedené věcně nezabýval. V části, v níž stěžovatel neurčitě navrhoval „*prezkekum aktu onoho soudu předcházějícího tomu napadenému*“, soud odkazuje na své usnesení čj. 8 As 156/2014 - 14, v němž se zabýval další kasační stížností stěžovatele úzce související s nyní posuzovanou věcí.

V.

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení nezákonné, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. února 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu